

Tako je sledila igra igri, in brezskrbna deca sama ni vedela, kdaj ji je potekel čas. Šele ko je zazvonilo pri sv. Marku poldne, spomnil se je marsikateri, da je lačen. Nekatere so prišli klicat k južini, drugi so šli sami domov, ker jih je opominjal prazni želodec. Polagoma se je spraznila trata.

Ko so prišli Pezinova mati opoldne domov, sedela je Angelica že na pragu s polnim naročjem cvetic.

»No, Angelica, ali si dejala Franciko v zibel?« vprašajo jo mati.

Angelica prestrašeno pogleda mater in — molči.

Mati stopijo v hišo. Zibelka je prazna.

»Kje je Francika?«

Angelica gleda v tla in molči.

»Povej, kje je otrok! Ali ti nisem naročala, da pazi na-nj?«

Angelica začne ihteti.

»Takoj mi povej, kod si hodila z otrokom.«

— »Za — Oplénčarjevim — — vrtom«, ihtí boječe prestrašena deklica.

Mati odlože posodo in hité za vás na znano trato.

Na trati zagledajo voziček, a za vozičkom v travi med cvetjem sedečo Franciko. Zamišljena se igra s cveticami. Ko zagleda prihajajočo mater, stegne veselo ročice in zavpije:

»Mama, mama...«

Mati jo vzamejo v naročaj:

»Ubogo dete, kako malo skrbi za-te tvoja pestunja! Pojdi k meni, moj srček.«

Drugi dan je zopet krasno sijalo ljubo solnčice. Trata za Oplénčarjevim vrtom se je zopet napolnila z veselimi otroki. A Pezinove Angelice vendar ni bilo med njimi.

Tiho je sedela doma pri zibeli in premišljevala včerajšnjo pozabljivost. — No, mati je niso hoteli preostro kaznovati, zato so ji kmalu odpustili kazen. Čez nekaj dnij se je smela tudi Pezinova Angelica zopet radovati na zeleni trati. Seveda je sedaj bolj pazila na Franciko in nikoli več ni prišla domov brez nje.

Stánon.

Svetniki — ljubitelji in ljubljenci živalij.

(Po Fr. Lindenu priobčuje Jos. Volc.)

VIII.

Sveti Helen je nekoč obiskal druge puščavnike. Ti so stanovali v divjih krajih, kjer jim je manjkalo vse potrebno. Sv. Helen nese svojim bratom živeža. Toda breme mu postane na dolgi poti pretežavno. Od daleč zagleda divje osle, ki so se podili po puščavi. Zato jim zakliče: »V imenu Jezusa Kristusa, našega Gospoda, pridi jeden izmed vas, da nese moje breme!«

In glej! takoj pridirja jeden izmed množice in mu ponudi svoj hrbet. Helen naloži nanj svoje breme, ga sam zajaše in jezdi hitro do celic bratov, katere je ménil obiskat.

IX.

Isti sv. Helen pride nekoč v nedeljo v samostan in opazi, da bratje nimajo službe božje. Vpraša jih, kaj je vzrok temu. Odgovoré mu, da ni prišel noben duhovnik; jeden sicer stanuje onkraj reke, a si ne upa čez vodo, ker se boji krokodilov. Nato reče Helen: »Ako hočete, grem in ga pripeljem«. Takoj odide. Prišedši na breg reke, kliče ime Gospodovo; kmalu priplava do njega krokodil. Ta žival, sicer grozna in požrešna, sprejme ga na svoj hrbet in plava ž njim na ono stran. Helen hiti k duhovniku in ga prosi, naj pride k bratom. Toda ker je bil zeló slabo oblečen, vpraša ga duhovnik, kdo in odkod je. Ko se je prepričal, da je pobožen mož, gre ž njim k reki. Tu seveda ni bilo nobenega čolna. Helen pravi duhovniku: »Ne bojte se, moj oče, hočem vam preskrbeti čoln.« Tedaj zakliče z močnim glasom in zapové, naj priplava krokodil. Kakor bi mignil, je bil tu. Helen stopi prvi nanj in povabi tudi duhovnika, rekoč: »Stopite nanj brez skrbi«. Ta pa se tako preplaši, ko zagleda divjo žival, da zbeži nazaj. Vsi pa, ki so bili ravno navzoči, so se silno prestrašili in čudili, ko so videli, kako vesel se je Helen peljal čez reko na krokodilu.

Isto se pripoveduje o sv. Pahomiju, da je večkrat rabil krokodile in se na njih vozil čez vodo. Ti so ga nosili prav pohlevno na svojih hrbtih in so plavali na breg, kjerkoli je svetnik zahteval.

Matevžek.

(Slika iz naroda.)

I.

»**M**atevžek, pusti nož, žagico in drugo orodje in pojdi mi hitro po drv na tnal«, kara mati Strgarica svojega sina. Pa te, dasi precej glasne besede mu ne pridejo do ušes, tako je zaverovan v svoje delo in vedno hitreje in hitreje reže in dolbe kos lesa. Napravil je že marsikateri voziček, izrezal marsikaterega možica, toda ročaja za pipec še ni izdelal nobenega, sedaj pa, ko se je začel njegov pipec klecati, sedaj si hoče napraviti nov lep ročaj. Zato je preslišal vse besede matere, ki ga vdruugo s krepkim glasom pokliče:

»Matevžek!«

»»Kaj je, mati?««

»Po drva skoči, brzo!«